

Почитам родителите си

Родителите са много скъпи за едно дете. Те го даряват с обич и закрила. Дават му подслон и са с него и в добро, и в лошо. Но много е тъжно, когато видим, че децата не виждат това и не го оценяват.

„Почитай майка си и баща си, за да ти бъде добре и да живееш дълго на земята” гласи Петата Божя заповед. Не напразно е поставена почитта към родителите на второ място след законите, които ни карат да почитаме и обичаме нашия Господ Бог. Това е така, защото те, родителите, показват пътя на децата към по-добро, учат ги на обич към Бог, да станат праведни хора. Затова от рожбите им се изисква да ги уважават, почитат, до де са живи.

Твърде различни са двете понятия – да обичаш и да почиташ. Всяко едно дете, независимо какви родители има, ги обича. Но друг е въпросът дали ги уважава. Това може да се открие дори само ако слушаш някой как говори за хората, които са му дали живот – дали показва колко добри хора са и представя само хубавите им качества или ги хули, излага ги пред обществото, като казва, че не знаят някой простишки неща. Не ли човешко да не знаеш нещо? Не е ли човешко да се сгреша? Трябва ли да се правим на всезнайковци, когато едва ли не знаем нищо? Да. Така е. Но много хора това не го разбират и съзнателно или не оскверняват имената на своите родители.

Всяка година с развитието на науките все повече и повече хора се издигат в определена област. Някои от тях стават световно или не чак толкова известни лекари, инженери, музиканти или певци. Но тъжното е, че повече от тях забравят от къде са почнали, какъв е техният произход... Със славата и успеха много често се забравят простите човешки ценности и нрави, забравят се родителите, които всеки ден живеят с надеждата, че техния син ще се завърне в бащината къща и ще им целуне ръка. В този случай не само се нарушава Петата Божя заповед..., но се забравя и за съществуването на хората, на които дължиш целият си живот.

Страшен е фактът, че някои деца си мислят, че щом родителите им остаряят не стават за нищо, че са негодни за работа, само пречат вкъщи и мрънкат. Пример за това е българската народна приказка, в която се разказва за един син, който искал да захвърли баща си на бунището. Също така не напразно е упоменато в Библията: „Синко, прибери баща си в старостта му и не го огорчавай през живота му. Ако и да е отслабнал по ум, имай снизхождение”. Уважение към родителите не трябва да има само тогава, когато имаме някаква полза от тях – то трябва да го има винаги, за да не дойде ред, когато нашите деца ще видят лошия пример и ще го последват в бъдеще. Затова често народът е казал: каквото не желаш за себе си, не върши на другия, защото лошото рано или късно се връща.

Голям грях е ако не почиташ майка си и баща си. Казано е, че който почита баща си се очиства от всичките си грехове, и че който, уважавайки майка си, е като оня, който придобива съкровище. Ние не трябва да сме им признателни само за това, че са ни дали живот. Ние трябва да сме им благодарни, че са ни научили да сме достойни хора от обществото, да бъдем човеци, да мислим за ближния си и да му помагаме в нужда, научили ни да ценим решенията на другия и да приемаме с гордо вдигната глава всяка забележка и критика.

За да те уважават трябва и ти да уважаваш! Всеки един родител трябва да направи така, че да бъде почитан от своето дете. Неговата роля е да го издигне духовно, да го възпита в човешките ценности и в любов към Бога, да му покаже, че не парите са най-ценното на земята.

Премъдрият Иисус Син Сирахов правилно съветва: „Не се радвай на синове нечестиви. Когато се те умножат, не им се радвай, ако в тях няма страх Господен... По-добре да умреш бездетен, нежели да имаш деца нечестиви“. Много правилно и на място са казани тези думи. Не ни трябва много деца, които не ни уважават и искат само от нас пари и дарове. По-добре ще да е ако останем бездетни и сами до края на дните си, както казва Иисус, отколкото да бъдем унижавани.

Голяма грешка допускат по-заможните. Те сякаш с пари искат да купят обичта и почитта на рожбите си. Но това ли е начинът или е по-добре да се възпитат в страх Божии? Така няма ли по-нататък да се научи да цени и другите ценности на живота? Така е, но много малко са хората, които наистина го осъзнават. Това е причината, поради която в обществото се изграждат алчни и завистливи хора – всеки иска повече и повече. Родителите започват, за жалост, да осъзнават това едва, когато остават сами със себе си. Няма пари и са изоставени в старостта си от родните си деца. Така освен, че се нарушава Петата Божия заповед „Почитай майка си и баща си,...“, но този път по вина на родителите и тяхната жажда за повече обич и почит от страна на рожбите си.

Всеки от нас много лесно може да лепне етикет на човека, който му е дал живот, че е бил такъв и онакъв. Лесно ни е да осъждаме. Може родителите ни да са простички работници или пък някои от главните президенти на големи холдинги..., но в никакъв случай не трябва да спираме да ги обичаме и почитаме, макар и да са ни направили нещо много лошо и непростимо.